

פניני ביה"ל

שע"י ביה"כ "בית לוי", רח' יוסף חכמי 48, מדורגי בית וגן ירושלים

מאמר הרב

נערך מספרו החדש של הרב שליט"א פניני בית לוי - חלק ג' < לרכישת הספר חייגו 0586664447 | 0585664447

מעלת ההכנעה

אדם צריך להפעיל את ההגיון, להפעיל את דעת התורה שלו ולדעת שאם הקב"ה בחר במשה, הולכים אחר משה באש ובמים, ולא צריך להתפעל מפל מיני דברים אחרים. יש בחירה, וקרח בחר בדרך של מחלוקת. הוא בחר בצד הרע, בחר להמיט אסון על כל העדה, על כל אותם נשיאים קדושים, שכלם, בר מינו, נשרפו במחלוקת הקשה הזאת.

זאת אומרת שלפעמים הקב"ה רומז לבן אדם תחור בך. תכניע את עצמך. יש לך הזדמנות להוכיח שאינך מאן דאמר. אינך יכול לעשות מעשים כאלו, אבל קרח לא רצה להכניע את עצמו. קרח היה בעל גאווה ורודף אחרי כבוד ולא רצה להוריד את ראש אפלו במעט, והתוצאה הייתה שהאדמה פתחה את פיה לבלע אותו ואת דתו ואבירם. בני קרח נבלעו גם הם באדמה, אבל הרהרו בתשובה, הכניעו את עצמם, וזכו להנצל. קרח עצמו שקע גם הוא באדמה. כשהיה שקוע כבר בחצי גוף, הוא התחנן למשה רבנו שיציל אותו, ומשה רבנו אמר לו שהוא יכול להצילו אם יחזור בתשובה. אמר קרח למשה רבנו שהוא לא רוצה לחזור בתשובה. איזו עקשנות! בעוד פחות מדקה הוא יורד למטה, לגיהנום, ובחר לא להציל את עצמו.

מה הייתה הזכות של בני קרח, איך הם זכו להרהר תשובה? הרי הם היו בשיא המחלוקת. כתוב במדרש בתחלת הפרשה שמשה רבנו הגיע לשכנע את הצד השני כדי לנסות לפייס ולעשות שלום. הוא הגיע לדתו ואבירם, ובני קרח, שהיו שם, התלבטו אם לעמוד לכבודו של משה. מצד אחד, אם הם עומדים הם פוגעים באבא שלהם, ומצד שני, אם הם לא עומדים, הם פוגעים במשה רבנו. הם החליטו שכיון שמשה רבנו הוא שליח ה', הם יעמדו בפניו. הם הכניעו את עצמם לפני משה רבנו, וזה מה שהציל אותם וגרם להם להרהר בתשובה.

זה יסוד היסודות, לפעמים אדם צריך לדעת להכניע את הגאווה שלו, את הרצונות שלו, את האגו שלו. אומרת הגמרא במסכת ברכות דף ז', וצריך לשנן היטב את דבריה: טובה מרדות אחת בלבו של אדם (לפי המאן דאמר השני) יותר ממאה מלקיות. לפעמים אפשר להלקות את האדם כדי שיחזור בתשובה גם מאה מלקיות, אבל זה לא עוזר והוא לא חוזר. רק כשאדם מלקה את עצמו, שובר את הגאווה שלו, שובר את הרצון שלו, אפילו פעם אחת, מרדות אחת, שיה יותר מכל המלקיות שבעולם. הכנעה אחת מקרבת לה'.

אומר הפלא יועץ דבר מדהים, שכל אחד צריך לחקק אותו על לוח לבו: מי שזוכה להכניע את עצמו, התפלות שלו מתקבלות עד כסא הכבוד. מבטח לו שהתפלות שלו יתקבלו בשמים, כי הן עולות ישירות לכסא הכבוד ולא עוברות דרך משטנים.

רשת קרח מספרת על אדם גדול בקנה מדה שאי אפשר לתאר, ששמו היה קרח. הוא היה מנושאי הארון. מי שזכה להיות מנושאי הארון, היה בעל רוח הקדש. לא כל אחד היה יכול לשאת את הארון, רק אדם בעל השגות גבוהות. קרח היה עשיר מפלג שפמעט לא היו כמותו. יש אפילו פתגם שאומר - 'עשיר כקרח'. זה לא נאמר מעולם על אף אחד אחר. לא היה חסר לו דבר, היו לו מעמד, כבוד, עשירות והוא היה בעל דרגה רוחנית גבוהה ביותר.

יום אחד נתקף קרח ברוח טמאה, רחמנא ליצלו, ויצא נגד משה רבנו. הוא לקח עמו מאתים וחמשים ראשי סנהדראות, והקים מפלגה נגד משה רבנו. נגד התורה, נגד הקב"ה. הוא דבר עם משה רבנו בבטויים קשים מאד ונסה לעורר מהומה, לומר שחס וחלילה יש איפה ואיפה. משה רבנו כפיכול ממנה לתפקידים חשובים רק קרובי משפחה שלו.

קרח רוצה דמוקרטיה. שכלם יהיו שווים. הדבר הנוראי ביותר, שקרח מכחיש את ההנהגה של משה רבנו עד כה, אחרי שעם ישראל ראו בעצמם כמה הוא מנהיג גדול ובעל מופתים. קרח הכחיש את הכל עד כדי כך שמשה רבנו היה צריך להוכיח קבל עם ועדה, שהוא צודק ולא קרח. קרח הצליח לבלבל את בני ישראל ולגרם להם לחשד במשה.

משה רבנו בקש לערוך מבחן ולהקטיר קטרת כדי להוכיח במי בחר אלקים, וכן הבטיח שמי שלא צודק, ימות במיתה משנה. הקב"ה יברא בריאה חדשה שתהרג אותם. כלם ראו את יד ה'. האדמה פתחה את פיה ובלעה את קרח ודתו ואבירם, בניהם, נשיהם, תינוקות, וכל הרכוש, לא נשאר שום דבר. ואש יצאה מאת ה' ושרפה את מאתים וחמשים האיש מקטירי הקטרת. ראו כלם שמשה אמת ותורתו אמת.

שאלה גדולה ועצומה מתעוררת כאן. שואל זאת בעל השבט מוסר, רבי אליהו הכהן מאזמיר. בשביל מה היה צריך להביא קטרת ולהוכיח מי איש אמת, משה רבנו, או קרח? למה צריך היה לטרח ולהביא הוכחות? אפשר היה להוכיח בצורה פשוטה מאד. המן שירד במדבר, היה מבחין בין אנשים צדיקים לכאלה שלא. לצדיקים היה המן יורד בפתח הבית, ולמי שלא היה צדיק, היה המן יורד רחוק מביתו, והוא היה נאלץ ללכת ברגל כדי להשיג מן. אפשר פשוט לקום בבקר ולראות איפה יורד המן של קרח, ואיפה יורד המן של משה רבנו.

מתרץ בעל השבט מוסר שבאותו יום שבו חלק קרח על משה רבנו, לא ירד מן ואי אפשר היה להוכיח את זה דרך המן. למה לא ירד מן? אומר בעל השבט מוסר שהקב"ה רצה לתת בחירה.

המשך
בעמוד 3 <<

ע"פ לוח "אור החיים" לפי זמני ירושלים

הדלקת נרות	מוצ"ש	ר"ת
19:08	20:20	21:18

לע"נ
יצחק שם טוב בן
שרה ז"ל

לע"נ
שאול חי
בן מרים ז"ל

לע"נ
ישראל בן חביבה
ז"ל

לע"נ
רחל בת שושנה
ע"ה

לע"נ
דוד בן השאנה
ז"ל

שתקתי ונושעתי

לא העז לעשות זאת. הכל פנו אליו ביראת כבוד, ביקשו שיברך אותם והתנהגו בפניו בהכנעה ובדרך ארץ. עתה הבין הרבי כי כלו כל הקיצין. על ידי כבוד לא פועלים ישועות, ואכן, נשמתה הטהורה של הנכדה, הילדה הקטנה, עלתה למרום ונטמנה בהר הזיתים.

מול עיני רוחי נעמדה אחותי היקרה. שזה כשתים עשרה שנים ממתינה לילדים, והרופאים אמרו שצריכים ניסים כדי שמישהו יקרא לה 'אמא'. כאילו שמעתי אותה מתחננת אלי שאמחל ואסלח לאותם שיכורים וחבריהם. כבוד יש לך מספיק מכל הדרשות היפות שלך, אבל בושות כאלה... יכול להיות שזו הזדמנות של פעם בחיים!

משמעו שני השיכורים
את דברי... הם פצחו את
פיהם בלעג ובבוז: "מי
שמך לדרוש? מי ביקש
ממך להפריע לנו את
סעודת ראש חודש אדר?
תן לנו לרקוד כאוות
נפשנו, ואתה לך-לך לבר
מצווה ולכל הרוחות ואל
תאיים עלינו"

מכבוד לא רואים ישועות, אבל מבזיונות כן. בבקשה, אחי היקר, אנה סלח להם והתפלל עלינו. מתחת לשמיכת החורף צעק ליבי אל השם. בדמעות שליש הודעתי כי אני, יעקב ניסן בן אליהו נחמן ושושנה שיחיו, מוחל וסולח לכל החבורה כולה, והריני מתחנן אל הבורא יתברך שבזכות זו יושיע את אחותי, נחמה בת שושנה, בזרע של קימא אמן ואמן. מרגע לרגע הפכו דמעות הצער לדמעות של שמחה. הודיתי לבורא עולם על שזיכני להיות שליח לישועתם של אחותי וגיס, שיתברכו בזרע של קימא, ואז נתקיים באמת 'משכנס אדר מרבים בשמחה'.

אחרי כמה ימים באתי לבית הורי וסיפרתי את כל הסיפור. הודעתי לאמי שתחי שעליה להרבות 'במזמור לתודה' על הישועה הגדולה, כי הייתי בטוח שזכיתי לפעול עבורם טובה וברכה. ואכן, בראש חודש כסליו שנה זו, ברוך ה' נולדה לאחותי למזל טוב בת בריאה ושלמה!!! "הודו לו ברכו שמו, כי טוב השם". למען ידעו דור אחרון: בשעה של בזיון יש כוח לכל יהודי ויהודי לפעול גדולות ונצורות כמו גדולי הדור וצדיקי הדור! יש הזדמנויות רבות בבית, בבית כנסת, בשכונה, בשמחות, ובפרט בשעות של לחץ וכדו'. כלל גדול: מבזיונות רואים ישועות!!! את הסגולה הזאת "שתקתי ונושעתי" הרופאים אינם מכירים. המה באבחונים ובמחקרים, ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר. (גליון השגחה פרטית מטות-מסעי התש"פ).

נוראות כותב רבי בן ציון מוצפי (בספרו דורש ציון), השבוע שבו נקראת פרשת קרח מסוגל למחלוקות, וראוי להיזהר בו ביותר. האדם הפיקח ישתוק אם ישמע שמדברים עליו רעה, ולא יענה, שהרי למריבה צריך, כידוע, שנים... אם אדם עונה בעת ויכוח או מחלוקת, הגידופים והנאצות חוזרים אליו עשרת מונים. שתיקה, לעומת זאת, עשויה לכבות את הריב באיבו. שלמה המלך, החכם מכל אדם, אומר במשלי (יז, יד): "פוטרי מים ראשית מדון, ולפני התגלע הריב, נטוש", ופירש רש"י: 'פוטרי מים ראשית מדון' - המתחיל במריבה הוא כפופות חור בגדרי אנפי אמת המים, והמים יוצאין בו, והחור הולך ומרחיב, כן המדון הולך וגדל תמיד. 'ולפני התגלע' - קודם שתתגלע חרפתך, נטוש את הריב". המתחיל במחלוקת דומה למי שמנקה חור בסכר, שהולך וגודל עד ששוטף הכל, אבל אדם השותק בעת מריבה, הוא זה שזוכה לסתום את החור ולמנוע את השטפון.

גיד המישרים, הרב יעקב חנון הי"ו, מספר את סיפורו הנפלא. לרוב, כאשר אני פותח את פי לדרוש ברבים, אני מתחיל בסיפור. "מעשה שהיה כך היה". אף הפעם מעשה שהיה יש לי לספר לכם, והוא מעשה בו אני מופיע בעצמו, וכך היה. בראש חודש אדר א' תשע"ט הוזמנתי לשאת דברים בסעודת ראש חודש בפני חבורת אברכים. הסעודה התחילה עוד לפני שהגעתי, וכאשר הופעתי לפני הציבור הלא גדול, כבר היו שם כמה בקבוקים ריקים. התחלתי ואמרתי: "מעשה שהיה כך היה", ומיד פתח אחד מהמסובים, זה אשר כמה דקות לפני בואי בירך על בקבוק שלם של יין משובח, והתחיל לדבר גם כן. הוא השתיק אותי וטען שרשות הדיבור מגיעה לו. בשלב הזה עוד היה מצחיק. הנה שיכור אמיתי לפנינו.

הוא נרגע, ואני התחלתי בפעם השנייה: "מעשה שהיה כך היה", ומיד התחיל שיכור שני להפריע, הוא והקודם לו חברים לוודקה, והפעם תורו לדבר. הוא דיבר מה שדיבר בעיניים דולקות והשתתק. התחלתי בשלישית: "מעשה שהיה כך היה", והשיכור הראשון פתח שוב. הוא לא רוצה דיבורים עכשיו, הוא רוצה שירים. עכשיו שרים שירי פורים! הוא מתחיל 'ליהודים ליהודים', וכולם מצטרפים. העסק נרגע ואני שוב מתחיל. שבע פעמים שבע הקפות. "מעשה שהיה כך היה".

התוכנית היתה שאדבר רק חצי שעה, והנה כבר עברו פעמיים 'חצי שעה', ולכלל דיבור לא הגעתי. אמרתי לציבור: "מורי ורבותי, זמני יקר, ועלי להשתתף היום בחגיגת בר מצווה. תנו לי בבקשה את רשות הדיבור, ואחר כך תמשיכו בשירה ובריקודים עד אור הבוקר...". משמעו שני השיכורים את דברי, אחרי ששתו ארבע כוסות נוספות, הם פצחו את פיהם בלעג ובבוז: "מי שמך לדרוש? מי ביקש ממך להפריע לנו את סעודת ראש חודש אדר? תן לנו לרקוד כאוות נפשנו, ואתה לך-לך לבר מצווה ולכל הרוחות ואל תאיים עלינו", וכדי שלא אחשוב שמדובר רק בבדיחה, קיימו השניים מצוות לווייה בגופם, וטלטלו אותי החוצה, אל הרחוב האפל, בתוספת צעקות "לך מפה ואל תחזור לכאן".

לילה ירושלמי קר וחשוך, אפילו הלבנה חלושה וקטנטנה בליל ראש חודש. ואני כאוב, מבוזה ומושפל עד עפר. החוויה הקשה עוברת לי בראש שוב ושוב, כשאני שומע את עצמי כתקליט שבור: "מעשה שהיה כך היה"... מילא השיכורים, דנתי אותם לכף זכות. היה ברור שהאלכוהול דיבר מגרונם. אבל איפה כל האברכים האחרים שישבו שם? ומה עם בעל הבית שהזמין אותי לדרוש? למה הם לא ניסו לעשות משהו? למה איש לא יצא לפייס אותי? להתנצל? להגיד כמה מילים? ככה זרקו אותי ככלי אין חפץ בו, בה בשעה שקראו לי במיוחד לדרוש ולהנעים את הסעודה!?

איך כתוב בסיפור של בר קמצא- "מדשתקו רבנן, שמע מינה שנוח להם בזאת" (גיטין נו). עם המחשבות האלו הלכתי הביתה, והדבר היחיד שרציתי היה לישון. כמו כל יהודי מאמין, התחלתי לומר "ירבונו של עולם...", המשכתי באמירת קריאת שמע, והלכתי לישון כשדמעות בעיני. מנסה לשכוח הכל. מחר יתחיל יום חדש. אבל בהשגחה פרטית לא הצלחתי לישון. זיכו אותי מן השמים לא להירדם, כי 'הריני מוחל לכל מי שהכניס והקניט אותי', לא הושלם היום. אי אפשר ללכת לישון כך.

'יעקב ניסן', אמרתי לעצמי, 'ודאי זוכר אתה את המעשה שדרשת לפני זמן מה ביום רביעי בבית הכנסת 'שושנים לדוד', אחרי שהציבור אמר 'נשמת' ברוב עם. סיפרת אז על הרה"ק רבי שלמה מזוועה"ל ז"ע, שבאו אליו לבקש שיתפלל על ילד ירושלמי במצב קשה מאוד. הרבי רבי שלמה הלך למקווה, וכאשר חזר לא היתה בפיו בשורה טובה. כולם ידעו שאם כך הדבר, מי יודע אם לא נגזרה כבר הגזירה. אך הרבי לא אמר נואש. יש עוד סיכוי אחד בלבד. הוא יצא לרחוב לחפש בזיונות, אולי ואולי יש תקווה. בסיעתא דשמיא התנפל עליו אחד מהקבצנים שם בדיבורים איומים ונוראים, בזיונות שתצילנה אוזניים משמוע. שתיקה גמורה, קיבל הכל באהבה, והתפלל אז מעומק ליבו על הילד הירושלמי, והוא אכן נושע. הילד ניצל לחיים טובים, תוך כמה ימים חזר הביתה ילד בריא, וחי מאז שנים ארוכות בבריאנות. ושוב אירע מעשה, והפעם הזכירו לפני הרה"ק את נכדתו, הרבי שתק, ביתו של רבי גדליה משה ז"ע שחלתה במחלה קשה. הרבי הלך למקווה וחזר ללא בשורה טובה. הוא יצא גם הפעם לסמטאות שכונת בית ישראל, לחפש בזיונות, אבל איש

לע"פ
רבי אשר עמר
בן מרים ז"ל

לע"פ
אברהם אבוהרון
בן ג'נינה ז"ל

לע"פ
רפאל פואה
בן רוזה ז"ל

לע"פ
בנימין בן טאוס
ז"ל

לע"פ
אסתר בת חנה
ז"ל

לע"פ
הרבנית חסיה
ליליאן בת
סוליקה ע"ה

לע"פ
עמנואל בן יקוט
ז"ל

אלעד ואריאל
בני סיגלית
לשמירה והצלחה

ומקטרגים. זה כח ההכנעה. בן אדם שזוכה להכניע את עצמו, להבין שהקב"ה ברא את העולם ועשה את כל המעשים, והוא עצמו לא שוה כלום לעצמותו, התפלות שלו עולות ישר לכסא הכבוד.

מספר על סופר סת"ם שהרויח יפה מעבודתו. הגיעה תקופה שבה פתאם הפסיקו ההזמנות. חדש, חדשים, שלשה, חצי שנה. אין הזמנות. אין ספרי תורה. התחילו אצלו בעיות בפרנסה. אבא שלו אמר לו שיעשה חשבון נפש, אולי הוא לא נותן מעשרות, אולי לא מדקדק כל כך במשא ומתן. הוא חשב ואמר לו שהוא בסדר גמור. התייעץ הסופר סת"ם עם חברים כדי שייעצו לו מה לעשות, איך הוא יכול לחדש את ההכנסות שלו, כי פרגע אין לו ממה לחיות.

אבא שלו אמר לו שיש לו בשבילו עצה נוספת, ללכת להתפלל בקבר של צדיק, להתחנן להשם וה' יעזר. ענה לו הבן: "איני צריך ללכת לקברי צדיקים. אני מתפלל שלש פעמים ביום, זה מספיק". אמר לו אבא שלו: "אתה חושב שאתה משלם, אבל אי אפשר לדעת. לפעמים אדם צריך ללכת ולהתפלל, להוריד את הראש, להפגע ולבקש בזכות הצדיק". הוא שכנע אותו כמה פעמים ולבסוף הבן השתכנע. המליץ לו האב ללכת להתפלל על קברו של רבי ישעיה' מקרעסטיר, שם יראה ישועה. הבן הסכים וטס לקברו. הוא עשה מאמץ גדול והגיע לקברו של הצדיק. היה שם קהל גדול והוא נעמד באיזו פנה והתחיל לדבר עם הצדיק.

לאחר כמה דקות הוא החל לבכות, והגיע באמת להכנעה אמתית. הוא חשב אולי פשעתי, אולי עשיתי כך, לא נתתי מעשרות, התחיל להרהר במעשיו. הוא בכה מעמקי נפשו. אחרי שהוא נרגע, הוא הסתפל סביבו וראה אדם שפונה אליו בשאלה מוזרה: "אתה מכיר פה סופר סת"ם באזור?" ענה לו: "כן, אני מכיר, בשבילי מה אתה צריך סופר סת"ם?" הוא רצה להבין מה מטרת השאלה. ענה לו היהודי:

אחרית הימים

המלחמה האחרונה (מ"ג) – תהו ובהו וחושך...

תהום – זה גלות ממלכת הרשעה שאין להם חקר כמו התהום. מה התהום הזה אין לו חקר אף הרשעים כן.

כל המתבונן בהשוואת המילה שבפס' למלכות המקבילה, מגלה כי כל מלכות נדרשה על שם מהותה בטבעה: **בבל** – מהותה ריקנות. על הפס' הנ"ל פירש הרד"ק: "כתרגומו: 'צדיא וחורבא'; כיון שהיא שממה ואין יושבים עליה, הרי היא תהו ובהו **כמו בתחילת בריאתה**, שנאמר 'והארץ היתה תהו ובהו' (בר' א, ב)". עכ"ל. והוא אשר אמרו חז"ל, שהקב"ה לא שש על בריאת בבל, ולמה נבראה? להעניש את ישראל, וכמו שנכתב בפרשת האזינו: "הם קנאוני בלא א-ל כיעסוני בהבליהם, ואני אקניאם **בלא עם**, בגוי נבל אכעיסם", ופירש"י: "באומה שאין לה שם כמו שנאמר 'הן **ארץ כשדים** זה העם לא היה, **ובעשו** הוא אומר בזוי אתה מאד".

וכאן נשאל שאלת ביניים – מה הקשר בין עשו (אדום) לבבל הריקנית? וכי אומה עוצמתית כזו כפי שנבאר במאמרים הבאים היא אומה בזויה? הרי שה"תהו" מהותו ריקנות כבבל. נמשך. **פרס ומדי** – מהותה בהלה, חפזון וחוסר נחת, "בבהילו" תרגומו "בחיפזון". ועוד שנמשלו לדוב, כמובא בגמרא (ע"ז ב'): "תני רב יוסף אלו פרסיים... ואין להם מנוחה כדוב", ופירש"י: "דוב, אין לו מנוחה אלא הולך ובא כל שעה", דהיינו כאדם חסר נחת הממחר ממקום אחד למשנהו. הרי ש"בהו" מהותו בהלה, חפזון וחוסר נחת כפרס ומדי.

יון – מהותה חושך, כשם שהחושך הוא כיסוי, שנאמר "כי החשך יכסה ארץ", כך יון כיסתה בערמוניות את מעשיה באצטלא של דבר טוב, בקרבה ידידותית ע"מ לבולל את העם. הרי שיוון וחושך מהותן כיסוי האמת. ובכן, מה מהותה של אדום? אי"ה במאמרים הבאים.

הרב עמרם טובי הי"ד
להזמנת הרצאות לזיכוי הרבים – חייגו 053-3156363
לשמיעת השיעורים בקול הלשון – חייגו 03-6171111, הקישו *7 ואז 956363

השלב בו העולם היה
אמור להתחיל מחדש
את תיקונו, תחנת
הביניים של ציר הזמן
ההיסטורי בה הקב"ה
בחר שתהיה לעולם
אפשרות לשוב ולהימלט
החוצה היתה בשנת ב'
אלפים תמ"ח לבריאת
העולם במעמד הר סיני

פירש"י (על הפס'): "אשר לא כדאי הוא להיות עם שהרי נקראו הגוי המר והנמהר (חבקוק, א') עם שוטה, הוא מן הבריות שהקב"ה מתחרט עליהן על שבראם כמו ששינוי שלשה הקב"ה מתחרט עליהם במסכת סוכה". בבל, למרות היותה בזויה, עלתה ראשונה על דפי ההיסטוריה, לאחר הגיעה גלות פרס ומדי ולאחר מכן גלות יון והקשה שבכולן – גלות אדום.

על ארבעת הגלויות יש חומר רב, וטרם בואנו לבאר את יסודה של גלות אדום ותפקידה באחרית הימים, נצטרך לעמוד על עיקרי הדברים. כבר בראשית ספר בראשית מכבדים הגלויות, וכך לשון המדרש (בר' ב, ד) על הפסוק השני בתורה: ר"ש בן לקיש פתר קריא בגלויות. "והארץ היתה תהו" – זה גלות בבל שנאמר (ירמיה ד, כג): "רְאִיתִי אֶת הָאָרֶץ וְהִנֵּה תִהְיֶה". "נְבֻזַדְנֶשֶׁת" – זה גלות מדי (אסתר ו, יד): "וַיִּבְהֹלוּ לְהָבִיא אֶת הַמֶּן". "וְחִשְׁשׁוּ" – זה גלות יון שהחשיכה עיניהם של ישראל בגזירותיהן, שהיתה אומרת להם כתבו על קרן השור שאין לכם חלק בא-לקי ישראל. "עַל פְּנֵי

הופיע כרך חדש בסדרת הספרים:

בית לוי אברהם

על המועדים ופרשיות השבוע

♦ ניתן לרכוש את כל הסדרה ♦

להשיג ברשת החנויות המובחרות - יפה נוף!
ואצלנו - פרטים בתחתית המודעה

וורטים נדירים • מהלכים מאלפים • סיפורים מחזקים
סדרת הספרים שכבשה בשיחותיה רבנים ודרשנים רבים!

משיחותיו של
הרה"ג **אברהם עטייה** שליט"א
רב קהילת בית לוי בבית וגן
הספר ערוך בשפה השווה לכל נפש,
אברכים ובעלי בתים, מגידי שיעורים ועוד

חלק א' קיים
במהדורה מיוחדת
לדוברי השפה
הצרפתית

ניתן להשיג אצל המחבר: 0585664447 | 0586664447 | 0505340701
במייל ravattia@gmail.com | בבית הכנסת בית לוי רח' יוסף חכמי 48

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות של "יפה נוף" ברחבי הארץ

YEFE.CO.IL // 1-599-581-581 // משלוחים בכל רחבי הארץ